

Παναγιώτης Μαυροειδής*

Νέα **πρόταση για εκλογική συνεργασία** έστειλε η ΛΑΕ στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πριν ακόμη αποφασίσει η ίδια η ΛΑΕ πως και με ποια ηγεσία και ποια πολιτική συνεχίζει μετά τη συντριπτική της ήττα.

Η συζήτηση αυτή είναι βέβαια παλιά. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει συζητήσει διεξοδικά αυτή την πρόταση (υποστηρίχτηκε και στο εσωτερικό της) και την έχει απορρίψει για συγκεκριμένους πολιτικούς, προγραμματικούς και όχι στενά οργανωτικούς λόγους. Η απόφασή της αυτή διαμορφώθηκε σε συλλογική δημοκρατική διαδικασία Συνδιάσκεψης με συντριπτική πλειοψηφία (πάνω από 90%).

Στις εκλογές καταγράφηκε ήδη μια πολιτική συντριβή της ΛΑΕ, που συνηγορεί υπέρ της τεκμηριωμένης πολιτικής κριτικής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και κανονικά θα έπρεπε να οδηγήσει σε ριζικές επανατοποθετήσεις από αυτό το ρεύμα και τις συνιστώσες που το αποτελούν. Θα έπρεπε να προβληματίσει και όσους ασυλλόγιστα εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στην ουσία συνηγορούν στην εξαφάνιση ή έστω υποβάθμιση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, μέσω **συμπερίληψής** της σε ένα κοινό πολιτικό σχέδιο με τη ΛΑΕ σε ένα μέτωπο στα πολιτικά όρια του προ-κυβερνητικοί ΣΥΡΙΖΑ ή και της πρώτης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ όπου είχαν περίοπτη θέση Λαφαζάνης και Βαρουφάκης.

Στις εκλογές αποδοκιμάστηκαν (με πτώση από το 2,86% στο 0,56%) τα παιχνίδια με τον εθνικισμό, η επανέκδοση μιας γραμμής «αντιμνημονιακού, δημοκρατικού, πατριωτικού μετώπου» ΣΥΡΙΖΑ νο2, αλλά και ο ακραίος κοινοβουλευτισμός και αρχηγισμός που διέκρινε την ΛΑΕ.

Τι άλλαξε στη ΛΑΕ, μετά από αυτή την ήττα; Το μόνο που έχει υπάρξει είναι η παραίτηση του Λαφαζάνη από τη θέση του Γραμματέα, με βασικό περιεχόμενο «αυτοκριτικής» το εξής καταπληκτικό:

«Εγώ φταίω, που δεν επέμενα αποφασιστικά στην επιβολή της γραμμής μου και ειδικά στο θέμα του πατριωτισμού, των εθνικών κινδύνων κλπ»!

Βέβαια, ακόμη και αυτού του τύπου η «παραίτηση», είναι ένα θέμα το τι σημαίνει, μιας και από τότε έχει πυκνώσει η παρουσία του Παναγιώτη Λαφαζάνη σε τηλεοπτικές εκπομπές, όπου βέβαια επιμένει στην «ολόσωστη» γραμμή του.

Αξίζει να ακούσουμε τον ίδια σε [τηλεοπτική εκπομπή](#) του καναλιού Attica.

Στην ερώτηση «**ποια είναι η βασική αιτία της πτώσης της ΛΑΕ;**», απαντάει αφοπλιστικά ότι

«*δε βρίσκω αιτία*»!

Ας σκεφτούμε τι σημαίνει αυτό...

Στη συνέχεια μάλιστα αναρωτιέται μήπως έφταιξε το ότι η ΛΑΕ ήταν «εξαιρετικά αντισυστημική δύναμη» και τρόμαξε κόσμος που «ψήφισε υπέρ του συστήματος». Με λίγα λόγια, η ΛΑΕ έπασχε από «σεχταρισμό». Αυτό και αν είναι αντιστροφή. Σε μια αποστροφή της παρέμβασής επιτίθεται στο **Βαρουφάκη** (έγινε αυτός χαλίφης του 2,99% τώρα) υπενθυμίζοντας -πολύ σωστά- ότι αυτός έβαλε τις βάσεις της συνθηκολόγησης με την ΕΕ, για την επέκταση της δανειακής σύμβασης και το Τρίτο Μνημόνιο με την υπογραφή της **απόφασης του eurogroup της 20^{ης} Φλεβάρη του 2015**.

Και τι λέει επ'αυτού ο Παναγιώτης Λαφαζάνης:

«*Αν έφερναν στη Βουλή τότε αυτά τα πράγματα, δε θα τα ψηφίζαμε εμείς και θα έπεφτε η κυβέρνηση*».

Αστεία υπεκφυγή! Ενώ θυμάται να αναφέρει ότι σε αυτή την κυβέρνηση ήταν «**σχεδόν ο δεύτερος τη τάξει Υπουργός**», δε μας λέει γιατί δεν παραιτήθηκε ακριβώς τότε, προκαλώντας κρίση και ανατροπή της κυβέρνησης. Γιατί τον εμπόδιζε το γεγονός ότι δεν ήρθε η συμφωνία στη Βουλή; Αστείότητες...

Κατηγορεί τον Βαρουφάκη και τον Τσίπρα ότι τότε άρχισαν να πληρώνουν δανειακές υποχρεώσεις χρησιμοποιώντας τα **αποθεματικά του κράτους**, ξεχνώντας ότι τότε ήταν και το δικό του Υπουργείο που πρωτοστατούσε σε αυτό, «κλείνοντας το μάτι» ότι δήθεν «**μαζεύουμε τα χρήματα από τα ταμεία των κοινωνικών φορέων, διότι προετοιμαζόμαστε για μεγάλη ρήξη**»! Δε ξεχνιούνται όλα αυτά εύκολα...

Στην ερώτηση «**πως βλέπετε τον Τσίπρα;**», απαντάει πως «*ο Τσίπρας είναι παθολογικός*

ψεύτης που μεταλλάχθηκε πλήρως και έχει μανία με την εξουσία». Πρόκειται για εντελώς απολίτικη και επιφανειακή προσέγγιση, εντελώς βολική όμως καθώς έτσι δικαιολογείται η απόλυτη στήριξη που του παρείχε στο παρελθόν.

Η δημοσιογράφος επιμένει και τον ρωτάει **«ποιες είναι οι τομές που πρέπει να κάνει η ΛΑΕ;»**, έστω μετά την παραίτησή του.

Εδώ ο Π. Λαφαζάνης είναι απολύτως αποκαλυπτικός καθώς απαντάει ξεκάθαρα πως η προτεραιότητα πρέπει να δοθεί στο νέο **«προοδευτικό πατριωτισμό»**, καθώς η Ελλάδα είναι η

«μόνη χώρα που απειλείται η εθνική της κυριαρχία από γειτονική χώρα» και σήμερα «το έθνος –κράτος αναδεικνύεται ως καταφύγιο των εργαζομένων». Σα να μη κύλησε ούτε μια μέρα!

Όλα όμως συνοψίζονται στην **απάντηση της ερώτησης για την κάθοδο της ΛΑΕ στις προσεχείς βουλευτικές εκλογές**, όπου ο παραιτημένος κατά τα άλλα ηγέτης απαντάει ότι **«στόχος μας είναι να συγκροτηθεί το μέτωπο των δημοκρατικών, αντιμνημονιακών, πατριωτικών δυνάμεων. Αυτό που προτείναμε και δεν έγινε στις ευρωεκλογές, προτείνουμε να γίνει στις βουλευτικές εκλογές»**. Μα πόσο νέα και φρέσκια πρόταση!

Ας κάνουμε τώρα ένα σχόλιο πάνω στην **ουσία της πολιτικής γραμμής της ΛΑΕ** και γιατί αυτή είναι ασύμβατη προγραμματικά με αυτή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Δεν είναι τυχαίο ότι η ΛΑΕ επιμένει στη γραμμή για τα **«εθνικά»** ζητήματα, αλλά δεν είναι και καθόλου τυχαίο ότι η διαφορά στην προσέγγιση του «εθνικού», διαμορφώνει στη συνέχεια μια ακόμη μεγαλύτερη διαφορά στον τρόπο προσέγγισης του **«κοινωνικού ζητήματος»**.

Τι μας λέει το γεγονός ότι η ακροδεξιά και δεξιά ισχυροποιούνται και «νομιμοποιούνται» στο πεδίο της αντιμεταναστευτικής υστερίας ή/και του εθνικισμού, αν όχι ότι η αριστερά έχει εγκαταλείψει προ δεκαετιών το πεδίο του διεθνισμού, «εθνικοποιώντας» την πολιτική της; Μια αριστερά που αφήνει στο ράφι τον εργατικό διεθνισμό, δεν είναι καθόλου παράλογο να διασπάται στη συνέχεια σε δύο βασικά ρεύματα. Το πρώτο και κυρίαρχο στην Ευρωπαϊκή αριστερά, προσπαθεί να απαντήσει στον εθνικισμό της ακροδεξιάς με υπόκλιση στο «διεθνισμό» του κεφαλαίου υμνολογώντας την ΕΕ. Το δεύτερο, προσπαθεί να απαντήσει στον εθνικό λόγο της ακροδεξιάς, ενσωματώνοντας στην ρητορική της την ρητορική της αστικής τάξης για τα «εθνικά» αλλά και γενικότερα. Αναγάγουν έτσι τα πάντα σε ζητήματα εθνικής

παρά λαϊκής κυριαρχίας και μονίμων κινδύνων και απειλών για την «άμυνα και την ακεραιότητα» από την «επιθετικότητα» αποκλειστικά άλλων εθνών/κρατών, υποβαθμίζοντας τόσο τον ταξικό ανταγωνισμό όσο και τον επιθετικό εθνικισμό της αστικής τάξης σε κάθε χώρα, πάντα στο πλαίσιο και της συμμετοχής της σε ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς. Παραδείγματα αυτής της πολιτικής κατεύθυνσης είναι η ΛΑΕ στην Ελλάδα (και ο Μελανσόν στη Γαλλία, που επίσης είχε μεγάλη ήττα), αλλά με αυτή τη λογική φλερτάρει έντονα και το ΚΚΕ με τις θέσεις περί «αλυτρωτισμού των Σκοπιανών», τις απαράδεκτες τοποθετήσεις για τις ΑΟΖ ή τα ελληνοτουρκικά και άλλα.

Όσο περισσότερο η ταυτότητα και πολιτική της αριστεράς περιορίζεται σε αυτό το **«εθνικό κοστούμι»**, τόσο αδυνατεί να θέσει σε πρώτη γραμμή το **κοινωνικό και ταξικό ζήτημα**. Έτσι η αφετηρία της γραμμής κομμάτων τύπου ΛΑΕ είναι μια **αόριστη «παραγωγική ανασυγκρότηση»** που μετά την **«ανάκαμψη»** και το «μεγάλωμα της πίτας» θα δώσει και «βελτίωση της θέσης των εργαζομένων», ενώ λείπουν παράλληλα ή είναι πολύ υποβαθμισμένοι επιθετικοί εργατικοί στόχοι ανατροπής της σχέσης μισθών/κερδών και βελτίωσης της θέσης της εργατικής τάξης με μείωση χρόνου εργασίας, αυξήσεις μισθών ή προσλήψεις στους κοινωνικούς τομείς με απειθαρχία στο ευρωμνημονιακό δημοσιονομικό πλαίσιο και άλλοι. Για να μη μιλήσουμε για την απουσία των στόχων ενάντια στα εξοπλιστικά ΝΑΤΟικα προγράμματα και τη **μείωση των πολεμικών δαπανών**, καθώς με αυτούς ως φαίνεται «θα κινδύνευε η άμυνα της χώρας»...

Η απόρριψη επομένως της πολιτικής συνεργασίας με την ΛΑΕ, δεν αποτελεί οργανωτική, εκλογικού τύπου επιλογή, αλλά **πολιτική επιλογή λόγω ριζικά διαφορετικών προγραμματικών στοχεύσεων**. Δεν είναι πουκάμισο αδειανό η αντικαπιταλιστική πολιτική και αριστερά...

Υπάρχουν δυνάμεις οι οποίες ως τώρα ήταν στη ΛΑΕ, όπως πχ ΑΡΑΝ, ΔΕΑ (με λάθος επιλογή κατά τη γνώμη μας) και θα μπορούσαν να επανατοποθετήσουν τώρα τη θέση τους; Φυσικά και υπάρχουν, «ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα». Δεν είναι καινούργια αυτή η συζήτηση, για να παρουσιάζεται ως μαγική σκέψη. Έγινε έντονα στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές. Τότε ανοιχτά τους ζητήθηκε από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να συμβάλουν στις αντικαπιταλιστικές κινήσεις, αλλά σχεδόν παντού επέλεξαν να θεωρηθούν **αναπόσπαστο** μέρος της ΛΑΕ και να μη συμμετάσχουν. Υπήρξαν βεβαίως και εξαιρέσεις με πιο ξεχωριστή αυτή της παρέμβασης στο Δήμο Θεσσαλονίκης, χάρη και στη θετική στάση και επιμονή της «Συνάντησης για μια αντικαπιταλιστική και διεθνιστική αριστερά και άλλων ρευμάτων. Προλαβαίνουν τώρα αυτές οι δυνάμεις, να ξαναδούν τα πράγματα; Μακάρι. Αν όχι, υπάρχει και η επόμενη μέρα... Αλλά ας συζητήσουμε με πολιτικούς όρους και όχι με λογικές εκλογικής επιβίωσης.

*Μέλος ΠΣΟ ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΠΕ ΝΑΡ